

Kuinka kauan sinä, Herra, peräti minut unohdat? Kuinka kauan sinä kipeität kasvosi minulta? Kuinka kauan minä neuvoa pidän sielussani ja ahdistetaan sielussani joka päivä? Ps. 13: 2, 3

Näin valittaa katuvaisten sielu, kun hän sydämensä ahdistuksessa etsii apua Herralta, eikä saa lohdutusta niin hopusta, kuin hän luulee tarvitsevänsä. Kuningas Daavid oli sen saanut koetella, kuinka ikävä on katuvaisella sielulla olla murheessa ja epäilyksissä ja ei saada yhtään todistusta Herralta, onko Hän armollinen tai vihainen, onko Hän hylännyt hänet ijankaikkiseksi ajaksi, tahi onko Hän vielä ottava hänet armoonsa. Tämän epäilyksen tähden valittaa kuningas Daavid 13. psalmissa, joka myös löytyy suomalaisessa virsikirjassa 31. virressä: "Voi Herra, kuin-

ka kauan mun tahdot unhottaa? Kuinka kauan kasvosi armaat minulta peräti salata?"

Varmasti ovat kaikki katuvaiset sielut saaneet koetella, kuinka ikävä se on, kun Herra on kääntänyt kasvonsa pois ja ei enää anna yhtään vastausta eli todistusta eli vakuutusta armostansa. Silloin saavat katuvaiset sielut huutaa ahdistuksessansa ja ei yksikään vastaa. He saavat kolkuttaa taivaan oven päälle ja ei yksikään avaja. Mutta ei ole Herra sen tähden hyljännyt katuvaisia sieluja, vaikka he itse niin luulevat, vaan Hän koettelee ainoastans hei-

dän uskonsa ja kärsivällisyytensä. Mutta ei he malta odottaa siksi, kuin he saavat heidän määrätyn osansa, vaan he alkavat kärsimättömyyden [tähden] valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt.

Niin kuin pahankuriset lapset ei malta odottaa siksi, kuin heille annetaan, vaan rupeevat itse näppäämään ruokaa pöydältä. Eli jos vanhin antaa heille vitsaa siitä varastamisesta, alkavat he anomaan ja tahtomaan: yksi huutaa siellä: "Anna mulle!" Ja toinen huutaa täällä: "Anna mulle!" Niin tekevät myös ne pahankuriset vanhan Aatamin lapset, koska heille tulee nälkä ja jano vanhurskauden perään. Silloin rupeevat muutamit itse omistamaan itsellensä armoa. Mutta jos he ovat sille määrälle kuritetut varkaudesta, ettei he tohdi enää varastaa muitten ihmisten läsnä ollessa, silloin alkavat he huutamaan ja valittamaan, että Herra on heitä hyljännyt ijankaikkiseksi ajaksi, ja ettei Jumala enää huoli heistä.

Me olemme kuitenkin nähneet monta esimerkkiä vanhemman rakkaudesta, ettei hän tee ketään osattomaksi, vaikka hän sanoo niille lapsille, jotka tulevat niin kuin penikat kaaran ympäri ja rupeevat itse sormillansa krapsaisemaan ruokaa, silloin toruu vanhin lapsiansa ja sanoo: "Tietäkää huutia ja odottakaat siksi, kuin teille annetaan!" Minä olen nähnyt, että yksi vanhin, joka suuren vaivan kautta on tuonut ruokaa mettästä eli järvestä, koska hän tulee kotia, ennen kärsii itse nälkää ennen kuin hän antais lapsiansa nälkyä. Sen tähden on myös se Taivaallinen Vanhin, se Suuri Ristinkantaja, kärsinyt nälkää ja janoa, että pahankuriset ja tottelemattomat lapset saisit nälkänsä ja janonsa sammuttaa. Hän on kärsinyt alastomuutta, että alastomat huorat saisit koreat vaatteet kantaa taivaan valtakun-

nassa. Taivaallinen Vanhin on itse antanut itsensä vankeuteen, että köyhät vangit, nimittäin varkaat ja ryövärit, pääsisit irti perkeleen rautaviljoista. Hän on antanut itsensä ruoskittaa, ettei rietas sais Hänen köyhiä ja alastomia lapsia ruoskia ijan-kaikkisesti. Hän on antanut itsensä ristiinnaulita, ettei pimeyden ruhtinas sais Hänen lapsiansa ristiinnaulita.

Mutta yhtä hyvin, vaikka katuvaiset sielut tietävät Jumalan sanasta, millinen Taivaallisen Vanhimman sydän on, tahtovat he kärsimättömyyden tähden valittaa niin kuin Daavidi, koska hän oli katumuksessa: "Voi Herra, kuinka kauan mun tahdot unhottaa; kuink' kauan kasvot armaan mult' perät' salata?" Mutta armonvarkaat eivät valita koskaan, että Herra on heitä hyljännyt. Ja minkäs tähden net ei valita niin kuin Daavidi ja niin kuin muut katuvaiset valittavat, että Herra on peittänyt kasvojansa? Sen tähden armonvarkaat ei valita, että Herra on heitä hyljännyt; he ovat nimittäin varastaneet armoa ja Kristuksen vanhurskautta. Ei he ole saaneet, mutta itse omistaneet.

Jos te ottaisitte vaaria niistä lapsista, jotka itse ottavat kaapista voita ja leipää, niin te näkisitte, ettei ne ole ruuan hädässä, koska muut parkuvat nälässä. Silloin istuvat varkaat siivosti yhdessä loukossa sanan puhumatta. Ja ne sokiat vanhemmat, jotka ei arvaa, että tuo on varas, sanoo toisille lapsille: "Katsokaat, kuinka hiljainen tuo lapsi on, joka istuu siivosti ja ei puhu mitään. Mutta teillä on aina hätä peräsuolissa ja hoppu syömään, koska makia ruoka haisee nokkaan!" Mutta mikäs hätä sillä on, joka varastaa voita ja leipää kaapista? Kyllä semmoinen on fiini ruuan aikana, koska muut vinkuvat. Yksi istuu täällä ja huutaa niin kuin olis nälkään kuolemassa: "Anna minulle!" Toinen huutaa

siellä: "Anna minulle!" Mutta varkailla ei ole hätä. Arvaattakos, hyvät ihmiset, minkä tähden varas on niin hiljainen ruuan aikana? Minä olen nähnyt, minkä tähden muutamat ovat niin grantut ruuan aikana. He ovat varastaneet voita kaapista. Ja sen tähden semmoiset ovat niin fiinit, ettei heille kelpaa enää kaloleipä ja piimä, vaan se pitää olla nisuleipä ja voita. Kukas tiesi, ettei niillekin kerran tule hätä peräsuoleessa, jotka tällä ajalla lastaavat Jumalan viljaa.

Mutta tämän päivän evankeliumissa on meille annettu yksi esimerkki, kuinka yksi hädässä olevainen sielu huutaa Vapahtajan perään, eikä lakkaa huutamasta, vaikka Vapahtaja antaa kovat sanat vastaukseksi. Se pitää oleman kaikille murheellisille, katuvaisille ja epäileväisille sieluille esimerkiksi, ettei Vapahtaja sen tähden ole hyljännyt heidän rukouksiansa, vaikka Hän toisinansa vähäisen koettelee heidän uskonsa ja antaa heidän huutaa, niin kauan kuin armon aika on. Kumartakaat nyt polvianne, kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapset vaivataan perkeleeltä ja huutakaat Jeesuksen perään siihen asti, että Hänen täytyy auttaa teitä. Ja pitääkää päälle rukouksessa siihen asti, että apu tulee! Älkää väsykö huutamasta, vaikka koko maailma toruis teitä vaikeunaan! Kuule taivaallinen Isä ja sinä Suurin Ristinkantaja hätääntyneitten rukoukset! Isä meidän jne.

Kananean vaimo oli pakana sekä syntymisen että opin puolesta. Sen tähden opetuslapset, jotka pidit itsensä kristittynä, rukoilivat Vapahtajaa sanoen: "Eroita häntä sinustas, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Ei kuitenkaan Vapahtaja käsenyt hänen pois mennä. Eikä Hän kieltänyt sitä pakanallista vaimoa huutamasta,

mutta antoi kovat sanat vastaukseksi. Tässä evankeliumissa olisi monta tutkinnon ainetta, mutta me freistaamme nyt Jumalan armon kautta perään ajatella, minkä tähden Vapahtaja ei eroittanut tämän pakanallisen vaimon itsestensä, vaikka opetuslapset tahdoit.

Ensimmäinen tutkistelemus: Minkä tähden opetuslapset tahdoit tämän vaimon lykätä? Sen tähden, että tämä vaimo oli pakana. Mutta eikös opetuslapset mahtaneet tutkia häntä ja kysyä, mikä häntä pakotti niin huutamaan Jeesuksen perään? Jos hänellä oli totisesti hätä, niin kuin hän itse suullansa ilmoitti, koska hän sanoi: "Minun tyttäreni hirmuisesti vaivataan perkeleeltä." Niin olis heidän velvollisuutensa ollut, että tutkia häntä. Mutta ei he sitä tehneet, vaan he tahdoit häntä lykätä pois Vapahtajan seurasta sen tähden, että hän oli pakana. Ei he sitä ajatelleet, että yhden hädässä olevaisen pakanan täytyy huutaa Jeesuksen perään, vaikka kuinka lykättäisiin opetuslapsilta.

Ja oli se kuka tiesi vielä joku muu asia, minkä tähden opetuslapset tahdoit tämän pakanallisen vaimon ahdistaa pois Vapahtajan seurasta. Ensiksi oli heillä se usko, että Vapahtajan armo ei kuulu pakanoille, vaikka kuinka katuvaiset ja armoa tarvitsevaiset he olisit. Toiseksi olivat opetuslapset, niin kuin likimmäiset Vapahtajalle, alkaneet pitämään paljon itsestensä ja ylönkatsomaan pakanoita. Ei heillä vielä ollut sen kaltainen rakkaus, joka olis vaatinut heitä neuvomaan pakanoita totiseen katumukseen ja parannukseen, vaan heillä oli sen kaltainen itseys ja omarakkaus, joka ilmoitti itsensä siinä, että he tahdoit itse olla likimmäiset Vapahtajalle, ja pakanoita lykätä ulommaksi. Usein tuli myös heidän välillänsä riita, kuka heistä näkyis suurin olevan.

Koska nimittäin vanha Aatami pääsee kristityksi tulemaan, silloin tulee hän parhaaksi kristityksi, eikä kärsi enää katuvaisia sieluja huutavan Jeesuksen perään. Semmoinen huutaminen tekee parhaalle kristitylle pahaa. Ja sen tähden sanoit opetuslapset Vapahtajalle: "Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Jos opetuslapset olisit silloin tunteneet pahuutensa, niin olis heidän täytynyt tunnustaa, että he ovat itse juuri riettaan kaltaiset. Sillä ei suinkaan ole yksi kristitty parempi kuin itse rietas, jos hän ainoastans tuntee perkeleellisen luontonsa.

Mutta jos hän rupee hyväksi tulemaan, silloin hän tahtoo lykätä katuvaisia sieluja Vapahtajan seurasta. Ei hän enää kärsi itse tuomiota, mutta katuvaisia hän silloin tuomitsee. Ja katuvaisen sielun huutaminen Jeesuksen perään tekee semmoiselle parhaalle kristitylle pahaa. Hän sanoo silloin Vapahtajalle: "Eroita häntä pois itsestäs, sillä hän huutaa meidän jälkeemme!" Minä en saata muuta ymmärtää, kuin että Kananean vaimo oli suuremmassa hädässä kuin opetuslapset, vaikka Kananean vaimo oli pakana. Mutta opetuslapsille oli tarttunut vähäisen fariseusten hapatusta. Sillä fariseukset olit niin pyhät, ettei he menneet pakanan huoneeseen eikä tervehdineet häntä. He luulit, että pakanat pilaavat heidän kristillisyytensä, jos he pitäisit kanssakäymistä heidän kanssansa. He soimaisit myös Vapahtajaa, että Hän meni syntisten tykö ja söi heidän kanssansa.

Mutta niin pyhäksi ei ole vielä yksikään oikia kristitty tullut, että hän ylönkatsoo pakanoita, sillä hän tuntee, että hän itse on pahempi vielä kuin pakana sen sisällä olevaisen turmeluksen tähden. Ja sen tähden yksi kristitty ei lykkää ollenkaan katuvaisia pakanoita Jeesuksen seurasta, vaan enemmän hän kehoittaa heitä huu-

tamaan kaikesta sydäimestä Jeesuksen perään, että he tulisit autetuksi. Mutta semmoiset pakanat, jotka tulevat pilkkaamaan totuutta ja vastaan seisomaan kristillisyyttä, niitä Jumalan Henki nuhtelee kristityn suun kautta, ja panee katumattomille Jumalan ankaran vanhurskauden ja tuomion heidän silmäinsä eteen, jos he kuulevat eli ei.

Toiseksi. Emme me niin suuresti ihmettele, että opetuslapset tahdoit tämän katuvaisen vaimon lykätä Jeesuksen seurasta, sillä he olit vielä itse siinä tilassa, ettei he tunteneet oikein omaa huonouttansa ja viheliäisyytensä. Mutta se oli ihmeellisempi, että Vapahtaja kanssa teki itsensä kovaksi tätä vaimoa kohtaan. Sillä Hän oli ensinnä ääneti eikä vastannut häntä mitään, vaikka vaimo huusi ja rukoili apua.

Moni katuvaisten sielu ajattelee, koska hän rukoilee ja huokaa, eikä saa yhtään vastausta eli todistusta Jeesukselta, että Vapahtaja on hyljännyt häntä ijankaikkiseksi ajaksi. Mutta luulettekos, te katuvaisten sielut, että Vapahtaja oli hyljännyt tätä vaimoa, koska Hän oli ääneti eikä vastannut häntä mitään? Ei tämä pakanallinen vaimo sen tähden lakannut huutamasta, vaikka hän varsin ei saanut vastausta, vaan hän tuli aina likemmäksi ja rukoili hartaammasti.

Niin pitäis yhden hädässä olevaisen sielun huutaman ja rukoileman useammin ja hartaammin, vaikka hän ei saa varsin vastausta Vapahtajalta. Mutta muutamat heittävät pois huutamasta ja kolkuttamasta taivaan oven päälle, koska he varsin ei pääse sisälle. Ja muutamat ajattelevat niin kuin yksi laiska ihminen, joka ei vihti pidättää itsensä jään syrjästä, koska hän on pudonnut sulaan: "Ei kukaan kuule minun huutoani tässä. Sen tähden se on parempi, että minä lasken itseni pohjaan. Eli tul-

koon Taivaallinen Vanhin vetämään minua ylös tästä kadotuksesta, jos Hän minusta huolii." Mutta kukas sinun sielusti perii, jos sinä lasket sinuas pohjaan? Taidat sinä ajatella, että Jumala pitää vastaaman sinun sielus edestä, jos ei apu tule varsin, koska sinä huudat.

Vaikka sinä omalla voimallas et pääse ylös, koska sinä oman huolimattomuutes tähden olet pudonnut sulaan, mistäs tiedät, ettei apu tule, jos sinä ainoastans pidätät sinuas jään syrjästä ja huudat niin korkialla äänellä, että ääni kuuluu taivaaseen. Vissimmästi Taivaallinen Vanhin kuulee sinun äänes, sinun huokaukses ja kyynelees, jos sinä olet ahkera pyytämään, rukoilemaan ja huutamaan Jeesuksen perään. Mutta jos sinä omanvanhurskauden tähden lasket sinuas pohjaan ja ajattelet: "Tulkoon nyt Vanhin vetämään minua ylös, jos Hän minusta huolii", silloin sinä vissimmästi vajoat pohjaan, ja siellä sinä hukut. Mutta niin kauan kuin pää on ylhäällä, pitää sinun huutaman ja kolkuttaman, sillä Vapahtaja tahtoo kuitenkin sinua auttaa, vaikka Hän välistä tekee itsensä mykäksi, ei vastaa mitään.

Ei ole vielä kyllä siinä, että tämä vaimo sai huutaa Jeesuksen perään ilman vastauksetta, mutta vielä suuremman koettelemuksen alle tuli hänen uskonsa, koska Jeesus viimein vastais aivan kovilla sanoilla: "Ei ole sovelias ottaa lasten leipää ja heittää penikoille. " Ei ole Vapahtaja koskaan heittänyt niin kovat sanat yhdelle murheelliselle ja hädässä olevaiselle sielulle. Mutta tälle vaimolle Hän heitti niin kovat sanat, että se näytti niin kuin olis Hän tahtonut ajaa häntä pois tyköänsä. Ja moni muu olis kyllä palttunut siitä kovasta sanasta ja langennut epäilykseen ajatellen, ettei Vapahtaja enää minusta huoli, koska Hän vastaa niin kovilla sanoilla.

Mutta tällä vaimolla oli semmoinen usko, joka kesti. Vapahtaja tahtoi ainoastans koetella hänen uskonsa. Mutta olisitkopa opetuslapset saattaneet ryöstää hänen uskonsa, jos he olisit saaneet häntä lykätä niin kuin heidän halunsa oli? Minä luulen, että hän olis tullut kahta kiivaammaksi huutamaan, rukoilemaan ja pyytämään apua Vapahtajalta.

Tähän kuuluvat myös Paavalin sanat: "Minä tiedän, kenenkä päälle minä uskon, ja olen vahva siitä, ettei elämä eikä kuolema, eikä enkelit eikä vallat eikä väkevyydet saata minua eroittaa siitä rakkaudesta, joka Jeesuksessa Kristuksessa on." Mutta tässä paikassa tulee iso riita elävän ja kuolleen uskon välillä.

Sillä Paavalin usko oli ilman epäilemättä elävä ja niin vahva, ettei kukaan saattanut hänen uskonsa ryöstää. Mutta Pietarin usko oli myös olevanansa niin vahva ennen lankeemusta, että hän aikoi mennä kuolemaan Vapahtajan kanssa. Mutta kiusauksen aikana tuli Pietarin usko niin heikoksi, että hän rupeis vannomaan ja sadattelemaan itsensä.

Se oli merkillinen, että ylimmäisen papin palvelijat pilaisit Pietarin kristillisyyttä, vaikka hän vähäisen ennen oli olevanansa yksi suuri uskon sankari. Mutta Kananean vaimon usko oli niin suuri, ettei itse Vapahtajakaan jaksanut hänen uskonsa särkeä. Koska hän kuuli, mitä tämä vaimo vastasi, täytyi hänen antaa hänelle todistuksen: "O vaimo, suuri on sinun uskos! Tapahtukoon sinulle niin kuin sinä tahdot!" Nyt pitäisit kaikki murheelliset, katuvaiset ja hengellisesti vaivaiset ottaman itsellensä yhden lohdullisen ja ylösrakentavaisen * esimerkin tästä Kananean vaimosta. Kaikki murheelliset vanhemmat, joiden lapsia vielä vaivaa perkele, pitäisivät

huutaa ja huoata: "Jeesus, Daavidin Poika, armahda meitä!" Kaikki tämän vaimon kaltaiset armonpenikat pitäisivät tyytymän armon muruihin, jotka putootvat Jeesuksen pöydältä.

Tämä murheellinen vaimo oli tyytyväinen armon muruihin. Hän oli niin kuin armon penikka tyytyväinen, vaikka hänelle annettiin ensiksi luita, ei hän lakannut kuitenkaan huutamasta eikä rukoilemasta, vaikka hän sai kovat sanat vastaukseksi. Hän tunsu itsensä mahdottomaksi tulemaan Vapahtajan armoon osalliseksi. Hän tunnusti, ettei hän ole parempi kuin koira muitten kristittyjen suhteen. Vaan tämä armon penikka ei vielä lakannut vin-kumasta, vaikka hän sai kuulla niin kovat sanat vastaukseksi. Hänen uskonsa oli niin suuri, ettei hän lakannut rukoilemasta, vaikka itse Vapahtaja rupesi häntä ajamaan pois vertauksellaan.

Ja minä olen vakuutettu, että jos kaikki hädässä olevat olisivat niin kiivaat kuin tämä vaimo huutamaan ja kolkuttamaan taivaan ovelle, niin varmaankin se aukenisi heille. Vaan useimmat on omavanhurskaus niin alas painanut, etteivät he jaksa huutaa niin kovin, vaikka suuri hätä on, ja muutamat ovat niin laiskat pyytämään ja rukoilemaan, ja sen tähden heitä ahdistetaan pois. Eivät kaikki tahdo koirana ja armon penikkana olla, eivätkä kaikki tahdo olla tyytyväisiä armon muruihin.

Katsokaat nyt, te katuvaiset sielut, kuinka tämä vaimo aikoi olla tyytyväinen aivan muruihin, mutta te tahdotte syödä lasten leipää! Olkaat nyt tekin tyytyväiset muruihin, niin toiste antaa Herra teille kokonaisen leivän, kun te tulette siihen maa-han, jossa voita ja hunajaa on, ja odottakaa kärsivällisyydellä pöydän alla siihen asti, kuin teille annetaan. Amen.